

AYNA

Mustafa SOYUER

Kadın, hüsnüne hayran bir kâfir edasıyla uzun uzun aynada kendine baktı. Suda kendi aksini seyre dalan Narsis gibi daldı gözlerine. Birden aynadan göz büyüklüğünde iki sır parçası düştü.

“Gözlerin!” dedi birden ayna.

“Gözlerim!” dedi kadın ürpererek.

Göz büyüklüğünde iki delik açılmıştı aynanın bağrında. Sancımişti besbelli. Sadece “gözlerin” diyebildi. Yutkundu. Uzun uzun sustu. Buğulandı. Bir zaman başka tek söz söyleyemedi. Kadın aynaya, ayna kadına baktı.

Cesaretini toplayıp tekrar:

“Gözlerin!” dedi ayna.

“Evet, gözlerim?” dedi kadın merakla.

Bir çırpıda söyleyip büyük bir azaptan kurtulmak istercesine teknil verir gibi konuştu ayna:

“Yosunlar saçlarımı tarıyor gözlerinde; balıklar oynuyor denizinde, şen şakrak. Oltasını kıyıya atmış, avını bekleyen balıklar.”

Kadın gülümsedi. Bu gülümseme daha fazla cesaret olarak yansıdı aynada.

“Çengeli kalbime saplandı oltanın. Çırpındıkça can veriyorum. Kurtar beni oltanın ucundan, bırak kendi sığ sularıma. Ben nasıl yüzebilirim senin engin gözlerinde.”

Kadın, yarı merhamet yarı alay bir kahkaha patlattı. “Allah iyiliğini versin” der gibi salladı elini. Aynadan suretini çekiverdi. Daha doğrusu çektiğini sandı. Yüzünün aslı kadar gerçek bir nüshasını bırakmıştı aynanın kalbine.

Kadın gizli bir gurur duydu gözleriyle. Gene de inanamadı aynanın sözlerine. Aynanın iltifat ettiği görülmüş şey miydi? Aynalar ancak kaba ve kırıcı konuşurdu. Evet, aynalar iltifat ederdi; ancak masalarda. Sahi hangi masaldı o? Pamuk Prenses... “Ayna ayna söyle bana...” Sahiden güzel olan kimdi o masalda: Kötü kalpli kraliçe mi, yoksa Pamuk Prenses mi? Aynalar da yanılıyor olamaz mı, aynadan aynaya güzellik algısı değişemez mi? Güzel olan kalp midir, yoksa yüz mü? Kalbi de görebiliyor mudur aynalar? Kim bilir, Afrodit’in Paris’i kandırdığı gibi Pamuk Prenses de kraliçenin aynasını kandırmıştır. Bu seçimde Pamuk Prenses aynaya neler vadetti kim bilir. Ben bir şey vadetmedim. Yüzüne baktım ama yüz vermedim ki... Ya doğru söylüyorsa... Aynalar yalan konuşmaz ki... İskender’in aynasını hatırla. Bırak yalan söylemeyi, yalan söyleyeni bile yansıtmıyordu kalbinde. Sahiden çok güzel mi gözlerim?

Bu sorunun cevabını ancak ayna biliyordu ama nasıl sorabilirdi. Umursamazlığına kırılmış olabilir miydi ayna? Kırık bir ayna, güzel bir gözü aynı güzellikte gösterebilir miydi?

Kadın, daha fazla dayanamadı. Merakına yenildi. Sanki ruhunu kemiren soruları sormak için değil de geçiyordum uğradım pozlarıyla aynanın yüzüne baktı.

“Ayna ayna söyle bana...”

Ayna, kadının sözünü tamamlamasını beklemeden bağrından dudak büyüklüğünde bir sır parçasını kopardı ve fırlattı kadının ayaklarına doğru.

“Tanrı dudaklarımı yaratırken yasak elmanın alından katmış. Hiçbir dua geri çevrilmez bu dudaklardan dökülen. Sahte rujlara can bahşeden dudakların dokunduğu kara bahtı kırmızıya boyar. Ah! Ayna olacağıma, dudaklarımın arasında ezilen bir harf olmayı dilerdim.”

“Ayna ayna söyle bana!”

Kocaman bir sır parçası koptu aynadan. Saç dağınıklığında bir siyahlık belirdi aynanın suratında. Bir iki tel, az evvel ki dudaka değişiyor. Ayna nerdeyse bütün sırrını ifşa etti.

Ayna coştı birden, bir hatip edasıyla sıraladı birbiri ardınca iltifatlarını:

“Saçların... Bir telinden bin Kadir Gecesi aydınlığı süzülüyor. Kadir Gecesi mesaisine koşturan melekler gibi kanat çırpıyor havada. Bir esenlik müjdesi esiyor her bir telinden.”

Kendiyle tanışıyordu kadın, bugüne kadar tanımadığı kendiyle. Yüzünde mahcubiyetin pembesi belirdi. Daha fazla tanımak istedi kendini, daha fazla.

“Ayna ayna söyle bana!”

“Kırpiklerin.” dedi. Tırmıklanmış gibi çizik çizik oldu aynanın yüzü.

“Ayna ayna söyle bana!”

“Kaşların.” Çatıldı birden.

“Ayna ayna söyle bana!”

...

Ayna?

Ayna?

....

Ayna bütün sırlarını ifşa etmişti. Artık duyamaz, göremez ve konuşamaz olmuştu. Kadın bu hâli hiç sevmemi. Yıllardan beri ilk defa aynada kendine değil de mücella çehresinden tek bir eser kalmayan kapkara aynaya baktı. Aynanın yüzünde hiç de kendisine benzemeyen bir kadın silueti gördü. Hayretle elini yüzüne, saçlarına, dudaklarına götürdü. Hepsi yerli yerindeydi.

*

Her zamankinden erken uyanmıştı bu sabah. Yeni bir sayfa açıyordu hayatında. Esnedi, genleşti. İyice gevşedi. Yüzüne, bundan sonra hiç eksik etmeyeceğine dair söz verdiği yapma bir tebessüm kondurdu. Yüzünü yıkamak için lavaboya vardığında aynada, şiire ve iltifata bulanmış yüzünü gördü. Uzun uzun seyretti bu yüzü. Bir şeyler hatırladı. Tebessümü acılaştı birden. Bir an tereddütten sonra usulca musluğu çevirdi. Avuç dolusu suyu yüzüne çaldı. Rengârenk şiire boyandı, bembeyaz lavabo taşı. Süzüle süzüle akıp gitti şiir. Kimseler görmedi.